

ԵՐԿՈՒՇԱՔԹԻ, 4 ԱՊՐԻԼ, 2022

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն վարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 62

ԱՍՏՈՒԱԾ Է ՓՐԿԻԶԸ ԵՒ ԱՊԱԻԷՆԸ

Միայն Աստուծոյ հոգիս հանգիստ կը գտնէ.
անկէ կու գայ փրկութիւնս:
Միայն ան է ապաստանս եւ փրկութիւնս,
ան է իմ ապաւենս, բնաւ պիտի չսասանիմ:
Ան է որ յոյս կու տայ ինձի:
Բոլոր մարդիկ շունչ մըն են պարզապէս.
ռամիկ թէ ակնուական՝ խաբկանք են, ուրիշ ոչինչ.
Կշիռքի մէջ որ դրուին՝ միասնաբար ոչինչէն ալ նուազ են:
Հարստահարութեան մի ապաւինիք,
յափշտակուած բաներով մի հպարտանաք.
նոյնիսկ եթէ ձեր հարստութիւնը բազմապատիկ ըլլայ,
ձեր սիրտը անոր չըլլայ որ կապէք:
Աստուած ինք յայտարարեց,
եւ քանիցս ես լսեցի՝
թէ զօրութիւնը Աստուծոյ կը պատկանի:
Այո, ով Տէր, ողորմութիւնն ալ քուկդ է,
որովհետեւ իւրաքանչիւրին կը հափուցանես
իր գործերուն համաձայն:

ՇԱՐԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Սմեռասուրբ Երրորդութիւն, տուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւեն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի Կուր եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի փան, ի գնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՄՆ ՆԻԹԸ

ԱՌԱԿԱՑ 27 ԳԼՈՒԽ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԻՒՆ ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԽՕՍՔԵՐՈՒ 27:11-27

Յիշեցումի կարգով, 10:1, անգամ մը եւս կու գայ ըսելու, «որդեակ, իմաստուն եղիր, ու սիրքս ուրախացուր», ինչո՞ւ, «որպէսզի պարասխան փամ անարգողին»: Զաւակներուն իմաստուն ըլլալը հարստութիւն եւ ուրախութիւն է իրենց ծնողներուն: Այնպէս ինչպէս ծառի պարագային, իր պտուղէն կը ճանչցուի, այդ ծառին հարստութիւնը իր իսկ պտուղն են, նոյնպէս ալ ծնողներու պարագային զաւակները հարստութիւն են, առաւել եւս երբ այդ զաւակները աստուածային երկիւղով եւ իմաստութեամբ կ'ապրին իրենց կեանքը: Ահա այն արեւն ծնողներուն պարծանքը կը դառնան այդ զաւակները, այլապէս՝ անարգանք են: Այսօրուան որքան ծնողներ կան որոնք իրապէս կը փառապին իրենց զաւակներուն պարծառով որոնք այս կամ այն պարծառով մոլորած, շեղած, Աստուծոյ ճամբէն հեռացած: Ահա թէ ինչու Աստուած կ'ըսէր Եւային, որ ծննդաբերութեանդ ցաւերը պիտի շարքնեմ, որովհետեւ ծնողքին, առաւել եւս մօր մը պարագային կրկնակի ցաւ է իր զակին կամ զաւակներուն մոլորութիւնը: Այդ զաւակները որքան կարիքը ունին աղօթքի, դաստիարակութեան, որպէսզի վերադառնան Աստուծոյ: Ահա թէ ինչու կոչ կ'ուղղէ, փակաւին խնդրելու աստիճան, ըսելով. «Որդեակ իմ, իմաստուն, ու զիս ուրախացուր, որպէսզի պարասխան փամ անարգողին»: Այլապէս ոչ թէ միայն զաւակն է որ կ'անարգուի, այլ նաեւ ծնողները իրենք, որովհետեւ պիտի ըսեն այս ինչին զաւակն է:

12 հմր, ահա թէ ինչու երբ Քրիստոս Իր աշակերտները պիտի ուղարկէր առաքելութեան հետեւեալ պարուերը փուռ ըսելով. «Աղանիներու նման միամիտ եղէք, օձերու նման՝ խորագէտ», որովհետեւ խորագիտութիւնը կենթադրէ չարիքը փեսնել եւ զգուշանալ: Խորքը թափանցել, միայն մակերեսային չդիտել երեւոյթը կամ հարցը, կամ ընդհանրապէս կեանքը ամբողջութեամբ: Իսկ համարին շարունակութիւնը կ'ըսէ. «միամիտները յառաջ կ'անցնին ու վնաս կը կրեն»: Այսպէս միամտութիւնը աղանիներու միամտութիւնը չէ: Այնպէս աղանիի միամտութիւնը մէկ միտք ունենալու մասին է, ինչ որ երկմտութեան հակառակը: Այսինքն յարակ միտք ու կեցուածք ունենալու: Իսկ այսպէս միամտութիւնը կենթադրէ իմաստութեան պակաս ունեցող անձի մասին խօսքը:

13 հմր ընդհանրապէս կը զգուշացնէ որ գործ չունենալ այնպիսի մարդոց հետ որոնք օտարականի կամ օտար կնոջ մը համար երաշխաւոր կ'ուզեն ըլլալ, ահա այդպիսի պարագայի համար կը յիշեցնէ, կը սորվեցնէ գրաւ առնելու կամ զգեստը առնելու, որպէս ասպահովութիւն: Այլապէս, որովհետեւ պարզան օտարական մըն է, եւ եթէ կ'ուզես որ փրուածը եր վերադառնայ ահա այն արեւն պէտք է զգեստը կամ գրաւ առնուի, որպէսզի այդ երաշխաւորութիւնը ասպահով ըլլայ, այլապէս օտարականը կրնայ երթալ եւ ալ չվերադառնալ:

14 հմր հեղափոխական արտայայտութիւն մըն է, քիչ մըն ալ փարօրինակ, որ եթէ ճիշդ ձեռով չհասկցուի, կրնայ սխալ փաւորութիւն ձգել: Օրհնութիւնը լաւ բան է, մանաւանդ՝ երբ առիթով Քրիստոս ինք պիտի ըսէր, «Քեզ անիծողները օրհնէ», բայց ինչո՞ւ այսպէս կ'ըսուի, «Եթէ մէկը առփու կանուխ ելլէ ու դրացին բարձր ձայնով օրհնէ, ասիկա անոր անէծք կը սեպուի»: Հարցը օրհնութիւնը չէ այնքան որքան առփու կանուխ ըլլալը եւ բարձրաձայն: Այս ձեւին մէջ կեղծաւորութեան մը հարցը կայ: Իրապական մէկ ասացուածք որ կ'ըսէ. «Եթէ մէկը քեզ չափ դուրս կը գովէ, ուրեմն կամ քեզ խաբած է, կամ պիտի խաբէ»:

15 եւ 16 հմրները համեմատական է որ կ'ընէ անձրեւին եւ կռուազան կնոջ միջեւ: «Անձրեւին շարունակ կաթիլն ու կռուազան կինը իրարու կը նմանցնէ», իսկ ով որ զայն կը պահէ, հովը պահածի պէս կ'ըլլայ, եւ աջ ձեռքին մէջ պահուած իւղը զինք կը յայտնէ: Առաջին բաժնի համեմատականը որ կ'ընէ, ըսել կ'ուզէ, երբ փան մը առաստաղը ծակ է անկէ անձրեւի կաթիլներ կու գան, նոյնպէս ալ կռուազան կինը այդ փան մէջ: Ով պիտի ուզէ որ իր փունը անձրեւի կաթիլներ կաթին, ոչ որ: Ընդհակառակը պիտի ուզէ այդ առաստաղը շինել: Այդ կաթիլները վնաս պիտի հասցնեն առաւել եւս նեղացուցիչ են: Երկրորդ բաժինը կու գայ այս անգամ համեմատական կ'ընէ ըսելովոր եթէ ուզես այդպիսի պարագայ մը սրբագրել, ապա կը նմանի ձեռքին մէջ հով կամ իւղ պահած մարդուն, որ ըսել կ'ուզէ՝ կարելի չէ պահել, ուրեմն կարելի չէ սրբագրել:

17 հմր հեղափոխական հարուած մըն է, ուր համեմատելով երկաթը երկաթով սրելուն եւ ընկերը ընկերոջ երեսը սրելուն: Այո, երկաթագործը երբ կ'ուզէ երկաթը սրել այդ աշխատանքը կը կատարէ ուրիշ երկաթով, բայց այդ սրուելու աշխատանքը հեշտութեամբ փեղի չ'ունենար, այլ՝ երկաթները իրարու կը քսուին, յաճախ նաեւ կայծեր դուրս կու գան: Մա ցոյց կու տայ, որ բարեկամներն ալ իրարու համար կրնան նաեւ այդպիսին ըլլալ, պայմանաւ որ պարբարաւ ըլլալու ենք յաճախ կայծեր

դուրս գալու, առողջ քննդատութիւնը, րեղին յանդիմանութիւնը, աստուածային իմաստութեամբ եղած խօսքն ու արքայաշարութիւնը կը նմանի ճիշդ այդ երկայթը երկայթով սրելու աշխատանքին:

18 հմր համեմատական կ'ընէ թզենիին պահպանողն ու փրոջ պահպանողը: Երկքի պարագային ալ արժանի են գնահատանքի ու վարձքի: Այն անձը որ թզենին կը պահէ, կը պահպանէ հոգ կը րանի, այդպիսին արժանի է ճաշակելու այդ թզենիէն: Ինչպէս պիտի ըսէ Պօղոս Առաքեալ, արքին մէջ աշխատող եզան թունջը չեն կապեր, կամ մէկ այլ ուրիշ րեղ մշակը արժանի է իր վարձքին: Հոս եւս նոյն մտքով ու րրամարնութեամբ: Առաւել եւս, այս անգամ ոչ թէ թզենիին, այլ իր րերը պահպանողը, կամ իր փրոջ սպասողը, արժանի է պարիսի: Քրիստոս դարձեալ պիտի ըսէր այն ծառային որ հաւարարիմ եղաւ իր փրոջ պարտիրանին ու րուած աշխատանքին, սրացաւ գնահատանքի խօսքեր ու պարիս. բարի, ազնիւ եւ հաւարարիմ ծառայ, եկուր եւ մասնակից եղիր փրոջն ուրախութեան:

19 հմր այս անգամ համեմատական կ'ընէ ջուրը սրքին հեր: Երբ մեր դէմքերը ջուրին կը մօտեցնենք, ապա հայելիի նման մեր դէմքերը կը րեսնենք անոր մէջ, նոյնպէս ալ սիրը մարդու հայելին կը դառնայ: Մանաւանդ՝ երբ այդ ջուրը յարակ ու մաքուր է, այդպիսի յարակութեամբ ալ դէմքը կ'երեւի մարդու, նոյնպէս ալ սրքին մաքրութիւնն ու յարակութիւնը այդպէս ալ ցոյց կը րուի մարդու ինչպիսին ըլլալը:

20 հմր համեմատական կ'ընէ դժոխքին եւ մարդու աջքին, եւ այս պաշագային աջք ըսելով կը հասկնանք ցանկութիւնները, կիրքը: Այնպէս ինչպէս դժոխքը, եւ այս պարագային, դժոխք ըսելով կը հասկնանք մեռելներու աշխարհ, երբեք չի կշրանար, այնպէս ալ մարդու կիքերքն ու ցանկութիւնները երբեք չեն հագենար, մինչեւ որ իրենց հագեցումը գրնեն Տիրոջ մէջ, ինչպէս պիտի ըսէ Սաղմոսերգուն 62:5-8 հոգիս քու մէջ իր հանգիստ պիտի գրնէ:

21 հմր մէկ այլ ուրիշ համեմատական կ'ընէ, ըսելով. «Ինչպէս հալոցը՝ արծաթն ու ոսկին կը փորձէ, այնպէս ալ մարդը գինէ գովող բերանը թող փորձէ»: Այսինքն՝ անմիջապէս մի խանդավարտիր ըսուածէն, ըսուածը փորձէ, թէ որքանով անկեղծ է կամ կեղծ: Այնպէս ինչպէս հալոցը երբ արծաթն ու ոսկին կը փորձէ, կը փորձէ րեսնելու համար այդ մերաղին րեսակը պիտի դիմանայ թէ ոչ: Եթէ իսկական արծաթ ու ոսկի է, այո, իսկ եթէ ոչ՝ խառնուած է ուրիշ մերաղներով, ապա՝ կը հալին ու չեն դիմանար այդ հալոցի կրակին: Նաեւ կայ մէկ այլ ուրիշ երես մը այս հարուածին, անձը ինքզինք գովելուն, ինչպէս պիտի ըսէր այս գլխու սկիզբին. «Քեզ ուրիշը թող գովէ եւ ոչ թէ քու բերանդ, օրարը՝ ոչ թէ քու շրթունքներդ»: 22 հմր այսպեղ համեմատականը որ կ'ընէ յիմարին ցորենին հեր հաւանով ծեծելուն, ցոյց րալու համար որ ան երբեք ալ չի փոխուիր: Տորենը կը փոխուի, բայց յիմարը կը մնայ անփոփոխ:

23-27 հմրները յիշեցում են, թէ ինչպիսին պէք է րնրեսել մեր կեանքը ու այն բարիքները որոնք րրուած են մարդու ապրելու համար իր կեանքը, բայց միշտ յիշելով որ անոնք մնայուն չեն: Մողմոն իմաստուն օրինակ կ'առնէ ոչխարը, գառը, հօրը, որպէս հարստութիւն, բայց կարելի է այդ պարկերին րակ ուրիշ րեսակի հարստութիւններ ալ նկարի ունենալ: Միք բանին այն է որ կ'ըսէ. «որովհերեւ հարստութիւնը միշտ չի մնար, ու թագը դարէ դար չի րեւեր», այսինքն՝ օր մը կրնան վերջանալ: Ահա այդ երեւոյթին համար է որ կը գգուշացնէ աղէկ նայելու, գգուշութեամբ ապրելու, որովհերեւ ոչ որ գիտէ վաղուան մասին: Ահա թէ ինչու կը գգուշացնէ որ աղէկ գիտցիր, որպէսզի գառները քեզի համար հագուստ ըլլան, այսինքն՝ ապրուստը ըլլան, այլապէս կրնաս մերկ ըլլալ, սնանկանալ, աղքատանալ: Յաւօք սրքի, յաճախ այնպէս կը կարծեն, որ կեանք կոչուածը կայ եւ այդպէս ալ պիտի մնայ, մենք կու գանք աշխարհ եւ այդպէս ալ պիտի շարունակենք, որպէս մենք ենք րերն ու փրականը այս կեանքին ու աշխարհին, մոռնալով, որ այդպէս չէ պարագան: Ահա թէ ինչու մարդը կոչուած է րնրես եւ ոչ թէ րէր: Իրեն րրուած կեանքը ըստ այնմ րնրեսելու: Բայց այդ րնրեսութեան համար ալ իմաստութիւն է պէք որպէսզի կարենանք ճիշդ ձեով րնրեսել: Որովհերեւ ոչ թէ միայն կեանքը պիտի վերջ գրնէ, այլ նաեւ պարասխանարու ենք հաշիւ րալու աւարքին իբրեւ րնրեսներ: Ինչպէս որ կը յիշեցնէ մեզի Քրիստոսի պարմած առակը անիրաւ րնրեսին: